

Justitsministeren: Jeg skal ikke fortælle mig i de almindelige Betragtninger, der ere blevne fremsatte fra forskjellige Sider, fordi de allerede have været Gjenstand for saamange Bemærkninger, al jeg er bange for ikke at kunne tilføje noget videre Nytt til det, der allerede er blevet sagt. Kun den almindelige Betragtning vil jeg forudsige, at jeg i det Hele taget ikke tror, at de Foranstaltninger, hvorom der her er Spørgsmaal, kunne have nogen væsentlig Indflydelse paa Ægtefællens moralske Side, saaledes som det har udviklet sig hertilands og kan antages fremtidig at ville udvikle sig. Jeg tror overhovedet, at det er en meget almindelig Misforstaaelse her hos os, at man kun kan tænke sig det fuldstændige Formuesfællesskab i Forbindelse med Mandens Børgemaal for Konen som den eneste Ordning, hvorunder Ægtefællens moralske Side kan trives. Det anser jeg imidlertid for en Misforstaaelse. Det er jo bekendt nok, at Forholdet rundt omkring i Verden i saa Henseende er ordnet paa den forskjelligste Maade, og at det kun er en meget ringe Bøvel af Ægtefæller, der lever under det System med Hensyn til Formuesfællesskab mellem Ægtefællerne, som vi leve under, men at der i den største Del af Verden gjælder andre Regler i saa Henseende. Jeg tror derfor, at det er en Fordom, naar man hertilands ligesom synes at tro, at det er en absolut Betingelse for, at Ægtefællens kan udvikle sig saaledes, som det bør, set fra den moralske Side, at de her herskende Forstillinger i den Henseende opretholdes. Det er muligt, at der kan være overveiende Fordele forbundne med den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet her, og det er ogsaa muligt, at det er saaledes indgroet i vore Vaner, vore Anskuelser, at der ikke er Grund til at gjøre nogen Forandring deri. Men man kan ikke deraf drage den Slutning, at der skulde være et saa svært og saangsig Sammenhæng mellem den Maade, hvorpaa Ægtefællens udvikler sig i social og moralsk Henseende, og den Maade, hvorpaa det med Hensyn til Formuesforholdene er ordnet ved Lovgivningen, at der skulde være nogen direkte Regelvirkning mellem disse Ting. Jeg kan derfor aldeles, afsæt fra, at jeg anser denne Lovs Rækkevidde for at være ubetydelig til, at den skulde have saadan Indflydelse, ikke tro, at de Betyrninger, man i den Henseende synes at gjøre sig fra flere Sider, have nogen som helst Betydning. Det er gjentagende blevet sagt af flere, at man ikke ved denne Lov vil kunne afværge Hæder Behandling af Hustruen, og det er blevet sagt, at man ikke ved denne Lov vil kunne forbedre Forholdet mellem Ægtefællerne. Jeg skal med Hensyn til disse Betragtninger og dem, der knytte sig dertil, blot minde om, at det er der heller Ingen, der har sagt, denne Lov skal udrette. Denne Lov, mener jeg, kan ikke forbedre

Forholdet mellem Ægtefællerne; den tillægger sig ingen saadanne positive Dyder, og gode Egenskaber i saa Henseende, men jeg antager, at det, Loven kan gjøre, kun er at formindste Ulykken, naar den er tilstede, og det mener jeg dog allerede i og for sig kan være Noget værd. Der er kun een Betragtningssaaelse, jeg kan anerkjende som havende nogen virkelig Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Lovforslag i sin Helhed bør nyde Fremme eller ikke, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man anser det for Umagen værdt at gennemføre denne lille partielle Reform paa dette Gebet eller ikke. Jeg kan fortaale, om Nogle sige: Det er bedre at tage Forholdet for i det Hele, end at give en saadan Lov om et enkelt lille Spørgsmaal som det her foreliggende, og derfor ønske vi ikke at gaa ind paa dette Sidste, idet vi forbeholde os og ønske, at det Første maa ske. Det kan jeg fortaale. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig meget herved, thi det har jeg saa ofte gjentaget i det andet Thing, hvor det jo har været gjentagne Gange for, at jeg maa overlade til de ærede Medlemmer selv at skjønne derom. Kun det kan jeg sige, at, naar man overhovedet mener, at det er den rette Vej at gaa, at tage disse mindre Reformere, naar man kan faae dem, paa dette Omraade, saa ser jeg ikke, at der kan være overveiende Betænkelighed ved at gaa ind paa dette Lovforslag. Det staar for mig saaledes, at Stade kan det vanskeligt gjøre. At det skulde kunne svække Forholdet mellem Ægtefæller, tror jeg ikke. Heller ikke tror jeg, at de Betænkeligheder, man kan opstille med Hensyn til Tre diemand, have videre at betyde. Alle de Betænkeligheder, som i saa Henseende kunne opstaa, kan man let komme ud over. Saadanne Betænkeligheder som Spørgsmaalet om, hvorledes Statterne skulde fastsættes osv., anser jeg for at være af underordnet Betydning. Det finder man nok ud af, naar man først har Loven, saameget mere som det, hvad der jo ogsaa blev bemærket af en æret Landssthingsmand, er Noget, som godt kan indtræde nu, efter som der ikke er saa Tilfælde, hvor Formuesfællesskabet er ophævet mellem Ægtefællerne, og paa samme Maade, paa hvilket man finder ud af Stattespørgsmaalet i de Tilfælde, kan man finde ud af det i de Tilfælde, som denne Lov vil give Anledning til. At dette Lovforslag, som det fra flere Sider er blevet fremhævet, skulde indeholde en Opfordring for Hustruen til at forlade Manden, løbe sin Vej, som man har udtrykt sig, kan jeg heller ikke indse. Det forekommer mig, at, som en æret Landssthingsmand bemærkede, dersom det skulde være dette Hensyn, der skulde være fremtrædende ved dette Forholds Ordning, maatte man overhovedet forbyde, at Hustruen kunde opbevære særegne Indtægter eller have særegne Subsistensmidler, naar hun ikke levede